

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
δὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνα) μυθιστορία Α. Δουρᾶ, μετὰφρ. Α. Σκαλίδου Συν. — Ἡ Λουομένη Χανούμιστα, μυθιστορία Λεῖλα - Χανούμ (Συν.). — Τὸ Μετάλλιον, διήγημα *François Coppée*, μετὰφρ. Α. Π. Κουρτίδου. — Τὰ ἄμραντα ῥόδα, διήγημα *Catulle Mendès*, μετὰφρ. Γ. Α. Βιλαδίνη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἑκαταῖς 6, τῇ εἰσπρατικῇ 10
ΦΕΒΡ. προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιᾶς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ἡ πῆλη ἐγένετο σιωπηλή. [Ὅρα σελ. 93].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ἡ Μαργαρίτα μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ προκείμενον, καὶ ἐπαλαβοῦσα τὴν θέσιν τῆς εἶπε :

— Λοιπὸν ἐλέγετε, δέσποινα;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα καὶ ἐξῆλθε.

— Μόλις ὁ κρότος τῶν βημάτων τῆς ἐχάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὁ Ἑρρίκος ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Μαργαρίτας, ἥτις

σφίγγασα τὴν χεῖρά του δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἀ, δέσποινα! ἂ, Μαργαρίτα! ἀνέκραξε, πῶς θὰ πληρώσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου; Κεὶ ἐκάλυπτε τὴν χεῖρά της διὰ φιλημάτων.

— Βασιλεῦ, εἶπεν αὕτη ὀπισθοχωρήσασα μικρὸν, λησμονεῖτε ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην γυνὴ τις, εἰς ἣν χρεωστεῖτε τὴν ζωὴν, ὑποφέρει καὶ στεναίνει δι' ὑμᾶς; Ἡ δέσποινα τῆς Σώβης ἐθυσίασε τὴν ζωὴν τῆς πέμψασα ὑμᾶς ἐνταῦθα. Ἰσως δὲ χάριν ὑμῶν θυσίασῃ καὶ τὴν ζωὴν της, διότι δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ ὀργὴ τῆς μητρὸς μου εἶναι φοβερά.

Ὁ Ἑρρίκος ἐφρίξεν. Ἐγερθεὶς δὲ ἐποίησε βήματα τινα πρὸς τὴν θύραν.

— ὦ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐρωτοτροπίας, τώρα ἡσυχάζω, διότι σκέπτομαι ὅτι τὸ κλειδίον σᾶς ἐδόθη ἀνευ τινὸς ὀδηγίας, ὑμεῖς δὲ παρέσχετε τὴν νύκτα ταύτην κατὰ προτίμησιν εἰς ἐμέ!

— Καὶ τὴν παρέχω, Μαργαρίτα· ἀρκεῖ μόνον νὰ λησμονήσητε. . . .

— Πλέον σιγὰ, βασιλεῦ, ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα, προφθεύσασα ὅτι, πρό τινων στιγμῶν εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν μητέρα της. Σᾶς ἀκούουσιν ἐκ τοῦ τιμωνίου, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀκόμη ὅλη ἐλευθέρα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ὀμιλεῖτε τόσῳ δυνατῶς.

— "Ω! Ω! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, κατὰ τὸ ἡμῖς γελάσας καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς σκυθρωπάσας, εἶναι ἀληθές· ἐλθσύνουν ὅτι δὲν εἶμαι ἴσως ἐγὼ ὁ προωρισμένος ὅπως παίζω τὸ τέλος τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης σκηνῆς. Τὸ τιμῶνιον τοῦτο...

— "Ἀς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω γενναῖόν τινα εὐπατρίδην τραυματισθέντα κατὰ τὴν σφαγὴν, ἐνῷ ἤρχετο νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸν κίνδυνον.

Καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Ἑρρίκος τὴν ἠκολούθησεν.

Ὁ Δελαμόλ ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, φοβουμένη μὴ φονεύσῃ τὸν εὐπατρίδην τοῦτον ἐν αὐτῷ τῷ δωματίῳ μου, τὸν θέτω ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Βασιλεῦ, εἶπε τότε καὶ ὁ νέος. Εἶμαι ὁ κόμης Λεράκ Δελαμόλ, ὃν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης περιέμενε, καὶ ὃν σὰς εἶχε συστήσει ὁ πτωχὸς Τελιγνῦ, ὅστις ἐφονεύθη παρὰ τὸ πλευρόν μου.

— "Ἀ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Πράγματι ἡ βασίλισσα μοὶ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν σου. Ἀλλὰ δὲν εἶχετε καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ διοικητοῦ τῆς Αἰγγουεδόκης;

— Ναί, βασιλεῦ. Καὶ μοὶ εἶχε συστήσει νὰ παραδώσω αὐτὴν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἅμα ἀφιχθῶ.

— Διατί δὲν τὸ ἐπράξατε;

— Ἦλθον εἰς τὸ Λούβρον χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἦτο τόσῳ ἀπασχολημένη, ὥστε δὲν μὲ ἐδέχθη.

— Εἶναι ἀληθές. Ἀλλ' ἠδύνασθε νὰ μοὶ τὴν διαβιβάσετε.

— Εἶχον διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ Ὁριὰκ νὰ τὴν παραδώσω πρὸς αὐτὴν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, διότι, ὡς μὲ εἶχε διαβεβαιώσει, περιεῖχε σπουδαίαν εἰδησιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς συνήθη ταχυδρόμον.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, λαβὼν καὶ ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν. Μοὶ λέγει νὰ ἐγκαταλίπω τὴν αὐλήν καὶ νὰ ἀποσυρθῶ εἰς Βεάρν. Ὁ κ. Ὁριὰκ, καὶ τοὶ καθολικός, εἶναι εἰς τῶν ἀγαθῶν μου φίλων, εἶναι δὲ πιθανόν ὅτι ὡς διοικητὴς ἐπαρχίας εἶχε λάβει νύξιν τῆς σκευωρίας. Διάβολε! Διατί, κύριε, νὰ μὴ μοῦ δώσητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸ τριῶν ἡμερῶν;

— Διότι, ὡς ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ εἶπω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, μετ' ὅσων σπουδῶν καὶ ἀν κατέβαλον, δὲν ἠδυνήθην νὰ φθάσω πρὸ τῆς χθεςινῆς ἐσπέρας.

— Εἶναι λυπηρόν, ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς, διότι τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ, εἴτε ἐν Ῥοσέλλῃ, εἴτε ἐν ἄλλῳ τινὶ ἰσχυρῷ φρουρίῳ, μετὰ δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἰππέων.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσθείσης, ὅτι ἐγένετο, ἐγένετο. Ἀντὶ δὲ νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν εἰς τὰ τοιαῦτα, κάλλιον νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν πλεότερον τὸ μέλλον.

— Καὶ ἔχετε ἀκόμη ἐλπίδα, δέσποινα; — Βεβαίως, καὶ θεωρῶ τὸ παιγνίδιον ἔχον τρία μέρη, οὗτινος τὸ πρῶτον μέρος μόνον ἀπώλεσα.

— "Ω! δέσποινα, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἑρρίκος. Ἄν ἤμην βέβαιος ὅτι ἔχω ὑμᾶς σύντροφον κατὰ τὸ ἡμῖς ἐν τῷ παιγνιδίῳ μου! . . .

— Ἄν ἤθελον νὰ συνταχθῶ μετὰ τῶν ἐχθρῶν σας, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμείνω τόσῳ ἄργά.

— Ἐχετε δίκαιον! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος καὶ εἶμαι ἀχάριστος· ὡς λέγετε δὲ δυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν . . .

— Φεῦ! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Εὐχομαι εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα πᾶσαν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὸν ναύαρχον.

— Ὁ Ἑρρίκος ἐμειδίασεν. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν Μαργαρίταν εἶπεν:

— Ἀλλὰ, δέσποινα, ὁ εὐπατρίδης οὗτος δὲν δύναται νὰ μένῃ ἐδῶ. Τί θὰ τὸν κάμετε;

— Δὲν δυνάμεθα, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, νὰ φέρωμεν αὐτὸν ἔξω τοῦ Λούβρου;

— Εἶναι δύσκολον.

— Δὲν δύναται νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὰ δώματα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος;

— Φεῦ! δέσποινα, μὲ μεταχειρίζεσθε ὡς ἂν ἤμην ἐτι βασιλεὺς τῶν Οὐγνόντων, ἐνῷ . . .

"Ἄλλος τις, πλὴν τῆς Μαργαρίτας, θὰ ἔσπευδε νὰ εἰπῇ: εἶναι καθολικός. Ἀλλ' αὕτη ἤθελε νὰ τῇ ζητήσῃ ὁ Ἑρρίκος ὅτι ἐκείνη ἐπεθύμει νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάβεν ὁ Ἑρρίκος, ἀναγνούς ἐκ δευτέρου τὴν ἐπιστολὴν. Ὁ Ὁριὰκ μὰς γράφει ὅτι ἡ μήτηρ σας ἦτο καθολική.

— Καὶ εἰς ἐμέ, τί ἐλέγετε πρὸ μικροῦ, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ βασίλισσα, περὶ τῆς εὐχῆς, ἣν ἐκάμετε . . . Βοηθήσατε τὴν μνήμην μου, διότι αἱ ἰδέαι μου εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο συγκεχυμέναι. Δὲν ἐπρόκειτο, νομίζω, περὶ ἐξομώσεως;

— Ναί! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐδέχθη μετὰ ψυχρότητος τὴν τοιαύτην δῆλωσίν μου, ὥστε δὲν ἐτόλμησα . . .

— Διότι δὲν ἀπέβλεπεν εἰς ἐμέ. Ἐξηγήθητε μετὰ τοῦ βασιλέως.

— "Ω! καὶ τί ἦτο ἡ εὐχὴ αὕτη; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν δολοφόνων, νύχθη ἂν ἐσωζόμην νὰ γείνω καθολικός. Σωθὲς δὲ ὡς ἐκ θαύματος, προτίθεμαι νὰ πράξω ὅ,τι νύχθη.

Ὁ Ἑρρίκος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς. Ἐνόει τὴν ἐξομώσιν ἐκ συμφέροντος. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν κατὰ πεποίθησιν γενομένην.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θέλει νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ τὸν προστατευόμενόν μου, ἐσκέφθη ἡ Μαργαρίτα. Ἐπὶ τέλους ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἑρρίκον εἶπε:

— Βασιλεῦ, λησμονοῦμεν ὅτι ὁ πτωχὸς τραυματίας ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Καὶ ἐγὼ αὕτη κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ὁ Δελαμόλ παρεξηγήσας τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις τῆς βασίλισσας ἐγένετο κάτωχρος.

— Οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὸν κύριον Δελαμόλ νὰ ἀναπαυθῇ;

Ὁ νέος ἔρριψε πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἱκετευτικὸν βλέμμα, καὶ ἔπρεπε συντριβεῖς ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ κόπου ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησε πόσον ἔρωτα περιεῖχε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ πόσον ἀπελπισίαν ἢ λιποθυμίαν, ὅθεν στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἑρρίκον εἶπε:

— Βασιλεῦ, ἀρμόζει εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ τιμῇσῃ τὸν νέον τοῦτον, ὅστις ἐκινδύνευσε τὴν ζωὴν τοῦ ὑπὲρ Αὐτῆς, διότι ἤρχετο νὰ σὰς γνωστοποιήσῃ τὸν θάνατον τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ Τελιγνῦ ὅτε ἐτραυματίσθη, διὰ τρόπου δι' ὃν θὰ εὐγνωμονῇ πρὸς Ὑμᾶς αἰωνίως.

— Διὰ ποίου; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Διατάξατε καὶ εἶμαι ἑτοιμος.

— Ὁ κ. Δελαμόλ θὰ κατακλιθῇ ταύτην τὴν νύκτα εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἥτις θὰ κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς ταύτης κλίνης. Ἐγὼ δέ, τῇ ἀδείᾳ τοῦ σεβαστοῦ μου συζύγου, θὰ προσκαλέσω τὴν Γιλόννην νὰ μὲ βοηθήσῃ ὅπως κατακλιθῶ, διότι σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἔχω μεγίστην ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἀρκετὸν πνεῦμα ὅπως ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς τοιαύτης τῆς συζύγου τοῦ ἀποφάσεως, ὅθεν εἶπε:

— Δέσποινα, ἂν ὁ κ. Δελαμόλ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ δώματά μου, θὰ παρεχώρουν αὐτῷ τὴν κλίνην μου.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀλλὰ τὰ δώματά σας τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν δύνανται νὰ σὰς προστατεύσωσιν. Ἡ δὲ σύνεσις ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μείνῃ ἐνταῦθα ἄχρι τῆς πρωῒας.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως, προσεκάλεσε τὴν Γιλόννην ὅπως διευθετήσῃ τὴν κλίνην διὰ τε τὸν βασιλέα καὶ τὸν Δελαμόλ, οὗτινος ἔπαυσαν ἀμέσως οἱ πόνοι. Αὕτη δὲ ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ὑπόκλισιν τῆς ἐθιμοτυπίας εἰς τὸν βασιλέα, ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ κλείσασα καλῶς πᾶσας αὐτοῦ τὰς θύρας κατεκλίθη.

— Αὐριον, ἐσκέφθη, πρέπει νὰ εὕρω προστάτην τοῦ Δελαμόλ ἐν τῷ Λούβρῳ. Ὁ προσποιούμενος δὲ τὴν νύκτα ταύτην τὸν σοφόν, αὐριον θὰ μετανοήσῃ.

Εἶτα προσκαλέσασα τὴν Γιλόννην, τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Αὐριον πρὸ τῶν 8 ὥρῶν τῆς πρωῒας ὁ ἀδελφός μου δοῦξ τοῦ Ἀλανσὼν πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὑφ' οἰκνδήποτε πρόφασιν.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ Λούβρου ἐσήμεινε δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ὠμίλησε μικρὸν περὶ πολιτικῆς μετὰ τοῦ Δελαμόλ, ἤρχισε νὰ ῥοχαλῇ. Οὗτος δὲ θὰ ἐκοιμάτο βεβαίως, ἀλλ' ἤκουε τὴν Μαργαρίταν στρεφομένην ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ.

— Εἶναι πολὺ νέος, ἐψιθύριζεν ἡ Μαργαρίτα ἐν τῇ αὐπνίᾳ τῆς, πολὺ δειλός. Ἰσως—τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσωμεν,—εἶναι καὶ γελοῖος. . . Καὶ ὅμως ἔχει ὠραίους ὀφθαλμούς, ὠραῖον ἀνάστημα, πολλὰ θέλητρα. Ἄλλ' ἂν δὲν ἦναι γενναῖος! . . . Ἐφευγε. Ἐξομότης. Εἶναι λυπηρὸν τοῦτο. Τὸ ὄνειρον ἤρχιζε καλὰ. . . Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ βαδίσωσι μόνα, καὶ ἄς ἔχωμεν πεποιθήσιν εἰς τὸν τριπλοῦν θεὸν τῆς τρελλῆς ἐκείνης Ἐρρικέττας.

Καὶ κατὰ τὴν πρωΐαν ἡ Μαργαρίτα κατάρθρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ κοιμηθῇ ψιθυρίζουσα: ἔρως, *cupido, amor*.

ΙΕ'

ΒΟΥΛΗ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ΒΟΥΛΗ ΘΕΟΥ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Ἡ Αἰκατερίνα ἀποτυχοῦσα εἶχεν ἀνάγκην θύματος, ὅθεν ἀνέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Σώθης.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφρικίασεν ἰδοῦσα αὐτήν. Ἡ Αἰκατερίνα ἐφκίνητο ἡρεμῶς. Ἄλλ' ἡ κυρία Σώθη ἐνόησεν εὐκόλως τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν προσποιητὴν ἐκείνην ἡρεμίαν. Ἡθέλησε νὰ κατέλθῃ τῆς κλίνης τῆς, ἀλλ' ἡ βρασιλομήτωρ διέταξεν αὐτὴν νὰ μείνῃ, καί,

— Ἀπέστειλες τὸ κλειδίον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, δέσποινα, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σώθη διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ τὸν εἶδες;

— Ποῖον;

— Τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Ὅχι, δέσποινα, ἀλλὰ τὸν περιμένω.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μικρὰν τινα φρικίαν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν, εἰξεύρεις ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Ἐγώ, δέσποινα, τὸ εἰξεύρω! ἀνέκραξεν ἡ Καρλόττα μετ' ἐκπλήξεως, ἣν προσποιήθη θυμακσίως,

— Ναί, τὸ εἰξεύρεις.

— Ὅπως μὴ ἔλθῃ, πρέπει νὰ ἀπέθανε!

— Λοιπὸν δὲν ἔγραψες εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, Καρλόττα μου;

— Ὅχι, δέσποινα, ἀπήντησεν αὐτὴ μετὰ θυμακσίας ἀπλότητος. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν μοι εἶπε νὰ τοῦ γράψω.

Ἐπῆλθον στιγμαὶ τινες σιωπῆς, καθ' ἃς ἡ Αἰκατερίνα παρετήρει τὴν Καρλότταν, ὡς ὁ ὅρις τὸ πτηνόν. Εἶτα εἶπε:

— Νομίζεις ὅτι εἶσαι ὠραία, νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐπιτηδεύα, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὅχι, δέσποινα. Εἰξεύρω μόνον ὅτι Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὑπῆρξε πολλὰκις λίαν ἐπιεικής, προκειμένου περὶ τῆς ἐπιτηδεύτητος καὶ τῆς ὠραιότητός μου.

— Ἐ! ἐπανελάθεν ἡ Αἰκατερίνα ἐξαπτομένη. Ἄν τὸ ἐπίστευσες, ἡπατήτης. Καὶ ἐγὼ ἂν σοὶ τὸ εἶπον, ἐψευδόμην. Εἶσαι βλάξ καὶ ἀσχημὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν θυγατέρα μου Μαργώ.

— ὦ! τοῦτο, δέσποινα, εἶναι ἀληθές. Οὐδέποτε θὰ τολμήσω νὰ τὸ ἀρνῶμαι, καὶ μάλιστα ἐνώπιον Ὑμῶν.

— Ὅθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας προτιμᾷ ἀντὶ σοῦ τὴν θυγατέρα μου. Καὶ ὅμως εἴχομεν ἄλλην συμφωνίαν.

— Ἄλλ' ἄρα γε εἶναι ἀληθές;

— Ὁ ἐραστὴς σου ταύτην τὴν στιγμὴν εὐρίσκειται εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας.... Ἄλλὰ μοὶ εἶσαι ἀφωσιωμένη;

— Διατάξατέ με, δέσποινα, καὶ θὰ ἰδῇτε.

— Λοιπὸν, θέλω νὰ φαίνεσαι πολὺ ἐρωτευμένη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας καὶ ζηλότυπος ὡς Ἰταλίς.

— Ἀλλὰ, πῶς εἶναι ζηλότυποι αἱ Ἰταλίδες;

— Θὰ σοὶ εἰπῶ, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Αἰκατερίνα ἐξῆλθεν, ἀφήσασα τὴν Καρλότταν τεταραγμένην λίαν. . .

Τὴν πρωΐαν, ἡ Μαργαρίτα, ἡγέρθη πρώτη πάντων καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ τιμῶνιον εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς:

— Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἡ μήτηρ μου ἐπίστευσεν ὅ,τι δὲν ὑπάρχει, πρέπει νὰ πεισθῶσι καὶ πάντες οἱ αὐλικοὶ σας περὶ τῆς μεταξὺ ἡμῶν πλήρους ἁρμονίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐμειδίασε καὶ διέταξεν ὅπως εἰσάξωσι τοὺς εὐπατρίδας του, οὓς εἰσελθόντας ἠρώτησε περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει νέων.

Ἡ Μαργαρίτα διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν εὐπατρίδων τὴν ἐκπληξίν των ἐπὶ τῇ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων οἰκειότητι, ὅτε διαγγελεύς τις ἀνήγγειλε τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν, ὅστις πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Ἐρρίκος διῆλθε τὴν νύκτα παρὰ τῇ συζύγῳ του ἔδραμε πνευστιῶν.

Ἰδὼν τὴν κλίνην ἐν ἀταξίᾳ, ὥχρισεν, ἀλλὰ συνελθὼν ἀμέσως εἶπε πρὸς τὸν Ἐρρίκον:

— Ἀδελφέ μου, θὰ ἔλθετε ταύτην τὴν πρωΐαν νὰ παίζετε σφαιριστήριον μετὰ τοῦ βασιλέως;

— Μοὶ κάμνει ὁ βασιλεὺς τὴν τιμὴν ταύτην, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ δούξ τεταραγμένος. Ἀλλὰ δὲν παίζετε συνήθως;

— Ἐρχομαι, ἀδελφέ μου.

— Καὶ θὰ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί, ἀδελφὴ μου.

— Βιάζεσθε;

— Παρὰ πολὺ.

— Ἀλλ' ἂν σὰς παρεκάλουν νὰ μοῦ χαρίσετε ὀλίγας στιγμὰς;

— Τί θὰ τῷ εἰπῇ ἄρα γε; ἐσκέφθη ὁ Ἐρρίκος.

— Δέσποτα! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ὥσπερ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τοῦ συζύγου τῆς. Ἄν θέλετε δύνασθε νὰ μεταβῇτε παρὰ τῷ βασιλεῖ, διότι τὸ μυστικόν, ὅπερ θὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου, τὸ γνωρίζετε, ἀπορρίψαντες μάλιστα χθὲς τὴν αἴτησίν μου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἐρυθρίασας ἐκ πείσματος. Λυποῦμαι, τῇ ἀληθείᾳ, διότι δὲν ἠδυνήθην. Ἀλλ' ἂν δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ παρὰσχῶ ἀσφαλὲς ἄσυλον εἰς τὸν κ. Δελαμόλ, δύναμαι νὰ συστήσω μεθ'

ὑμῶν εἰς τὸν ἀδελφόν μου τοῦ Ἀλανσῶν τὸ ἄτομον ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐνδιαφέρεσθε.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ τιμωνίου προσεκάλεσε τὸν τραυματιῶνα, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρίκον:

— Εἰς ὑμᾶς, δέσποτα, ἀνήκει νὰ ἐξηγήσητε εἰς τὸν ἀδελφόν μου, διατί ἐνδιαφερόμεθα ὑπὲρ τοῦ κυρίου Δελαμόλ.

Ὁ Ἐρρίκος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἰδὼν τὸν Δελαμόλ τόσῳ ὠραῖον καὶ τόσῳ θελατικὸν ἐτρόμαξεν. Ἡ Μαργαρίτα τὸν συνέλαβε διὰ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς φιλαυτίας.

— Ἀδελφὴ μου, τῷ εἶπεν ὁ νέος οὗτος θὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς ὅποιον εἰξεύρει νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ. Ἄν τὸν δεχθῆτε, αὐτὸς μὲν θὰ εὖρῃ παρ' ὑμῖν ἰσχυρὸν κύριον, καὶ σεῖς ἐν αὐτῷ ἀφωσιωμένον ὑπηρετήν.

Εἶτα δὲ ταπεινώσασα τὴν φωνὴν ὅπως ὑπὸ μόνου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἀκουσθῇ προσέθετο:

— Εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις εἶναι καλὸν νὰ περιστοιχίζεται τις ὑπὸ ἀφωσιωμένων, μάλιστα ὅταν ἦναι φιλόδοξος καὶ ἔχει τὴν δυστυχίαν νὰ ἦναι τρίτος υἱὸς τῆς Γαλλίας.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Φραγκίσκος. Ἄν ὁ κ. Δελαμόλ εὐχαριστεῖται, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ ἦναι ἐγκατεστημένος εἰς τὰ δώματά μου, ἐνθα οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ. Ἄς μὲ ἀγαπήσῃ καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ὁ Φραγκίσκος ἐψεύδετο, διότι ἤδη ἐμίσει θανασίμως τὸν Δελαμόλ.

Μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ὁ Δελαμόλ, ὃν κατήχησε πρῶτον καλῶς ἡ Μαργαρίτα, ἀνῆρχετο τὴν εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν φέρουσαν κλίμακα.

Διῆλθον δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ μεταξὺ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῆς Μαργαρίτας ἁρμονία ἐφκίνητο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐδραιωμένη.

Αἱ σφαγαὶ ἐξηκολοῦντο, ἀλλ' εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐλαττοῦνται. Τὸ πλεῖστον τῶν Οὐγονόττων εἶχε σφαγῇ, οἱ ἄλλοι εἶχον φύγει, ὀλίγοις δὲ μόνον ἐκρύπτοντο.

Κάρολος ὁ Θ' ἡγχαρίστετο μεγάλως εἰς τὸ κυνήγιον τῶν Οὐγονόττων, ἀφοῦ δὲ ἔπαυσεν αὐτὸς νὰ κυνηγῇ, ἡγάλλετο ἀκούων πυροβολοῦντας τοὺς ἄλλους.

Ἡμέραν τινα εἰσελθὼν παρὰ τῇ βασιλομήτορι φαιδρότατος εἶπε:

— Μῆτέρ μου, εὐρέθῃ τὸ ἐνδοξὸν *ψοφίμι* τοῦ ναυάρχου, ὅπερ ἐνομίζετο ἀπολεσθὲν!

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, μῆτέρ μου! Ἐνομίσατε, ὡς ἐγώ, ὅτι τὸν εἶχον φάγει οἱ κύνες. Ἀλλ' ὄχι! Ὁ ἀγαθὸς λαὸς μου τὸν ἐκρέμασεν εἰς τὴν ἀρπάγην τοῦ *Montfaucon*.

— Καί; . . .

— Ἀ! ἀγαθὴ μου μῆτερ. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἰδῶ νεκρὸν τὸν προσφιλεῖ ἐκεῖνον ἄνδρα. Ὁ καιρὸς εἶναι ὠραῖος. Αἰσθάνομαι ὅτι εἰμαι πολὺ καλὰ. Ἄν θέλῃς, μῆτέρ μου, ἵππεύομεν καὶ μεταβαίνομεν εἰς *Montfaucon*.

— Εὐχαρίστως, υἱέ μου. Ἀλλ' ὅπως ἐπισκεφθῶμεν ἄνδρα τόσῳ σπουδαῖον, ὅσον

ὁ κύριος ναύαρχος, δέον νὰ προσκαλέσωμεν ὅλην τὴν αὐλὴν. Τότε δὲ θὰ ἴδωμεν καὶ ποῖος θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

— Ἐχετε δίκαιον, μὴτέρ μου. Κάμετε τὰς προσκλήσεις σας. Χαίρετε.

Καὶ ὁ Κάρολος ἐξῆλθε.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὸ εὐκτήριον τῆς Αἰκατερίνας εἰσῆρχετο ὁ Φλωρεντῖνος Ῥενέ.

— Καὶ λοιπόν; εἶπεν αὐτῷ ἡ Αἰκατερίνα.

— Τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, δέσποινα.

— Τρεῖς θάνατοι ἐν τῇ οἰκογενεῇ μου καὶ ἀλλαγὴ δυναστείας;

— Δυστυχῶς.

— Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμέν τι;

— Ἡ εἰμαρμένη κυβερνᾷ τὸν κόσμον.

— Καὶ ὅμως τὸ ὀροσκόπιον τῆς Ἰωάννας Δαλβρὲτ ἐψεύσθη.

— Ὅχι τόσο, ὅσον νομίζετε.

Ἡ Αἰκατερίνα ἦτο δεισιδαίμων. Ἡ ψυχραίμια τοῦ Ῥενέ τὴν ἐτρόμαξεν.

— Ἐλαβες μῦρα ἐξ Ἰταλίας; εἶπεν αὐτῷ μετὰ τινὰς στιγμὰς.

— Ναί.

— Πέμφατέ μοι ἐκ τῶν τελευταίων, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἡγάπα ἰδιαιτέρως ἡ βασιλισσα τῆς Ναβάρρας.

— Νὰ τὰ παρασκευάσω;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη!

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἄλλο τι νὰ μὲ διατάξῃ;

— Δοκίμασον καὶ τὰς ὀρνίθας ἐν τῇ θυσίᾳ.

Ὁ Ῥενέ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἔμενον αἱ κυρίαι τῆς, ἀνήγγειλεν αὐταῖς τὴν διὰ τὴν ἐπαύριον ὀρισθεῖσαν ἐπίσκεψιν εἰς *Montfaucon*.

Ὁ Δελαμὸλ εἶχεν ἐγκαταστῆ ἐν τοῖς δώμασι τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, τῇ αἰτήσῃ ὡς εἶδομεν τῆς Μαργαρίτας. Ἀκούσας δὲ τὰ περὶ τῆς μελετωμένης ἐπισκέψεως, καὶ τοὶ ἀδύνατος ἔτι, ἐζήτησε παρὰ τοῦ δουκὸς τὴν ἀδειαν ἵνα τὸν συνοδεύσῃ, ὅστις διέταξεν ἀμέσως νὰ χορηγησῶσιν αὐτῷ ἕνα τῶν ἵππων του.

Ὁ νέος παρεσκευάσθη μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας καὶ περιεβλήθη ἐρυθρόν τινα μανδύαν, ὃν αὐτὸς εἶχεν ἐπινοήσῃ, μικρόν τι μακρότερον τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων φερόμενων.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κοκονὰς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Γκιζης παρεσκευάζετο ἐπίσης. Ἐνδυθεὶς ὅσῳ ἡδύνατο κομψότερον καὶ ὀπλισθεὶς ἄχρις ὀδόντων κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἤρχισε νὰ θωπεύῃ εὐσωμον καὶ ὠραιότατον ἵππον.

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ προσεμειδίασεν αὐτῷ, εἴτα προσκαλέσασα τὸν ἐπιστάτην τῆς τῷ εἶπεν:

— Ἐπρογευματίσεν ὁ κ. Κοκονὰς;

— Μάλιστα.

— Ἐχει καλῶς.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν πρῶτον τῶν εὐπατριδῶν τῆς, προσέθετο:

— Κύριε Δαργούζετ, ἄγωμεν εἰς Λουβρον, ἀλλὰ, σὺς παρακαλῶ, προσέχετε τὸν κ. Κοκονὰς, διότι εἶναι πληγωμένος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀσθενὴς ἔτι.

Καὶ ἱππεύσασα ἐκάλπισεν ἀκτινοβο-

λοῦσα ἐκ τῆς χαρᾶς πρὸς τὸ Λουβρον, ἔνθα ἦτο ἡ γενικὴ συνέντευξις.

ΙΣΤ'

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΞΘΡΟΥ ΕΥΜΙΑΖΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ.

Τὴν πρῶτην, ἐνώπιον τῆς Αἰκατερίνας καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Γκιζης, Κάρολος ὁ Θ' εἶπεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἑρρίκου ὅτι προσετίθετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ *Montfaucon*, ὅπως ἴδῃ τὸ πτώμα τοῦ ναυάρχου. Ὁ Ἑρρίκος ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀποποιηθῇ, ἀλλ' εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ὥς εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἀντήλλαξε βλέμμα συνεννοήσεως καὶ μειδίαμα μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Γκιζης. Ὁ Ἑρρίκος εἶδεν ἀμφοτέρω, ἐννοήσας δ' ἀμέσως τί κατ' αὐτοῦ ἐτεκταίνετο, εἶπεν:

— Ἀλλὰ, καὶ διατί νὰ μὴ ἔλθω καὶ ἐγώ, εἰμαι καθολικὸς καὶ ὀφείλω νὰ ἤμαι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν νέαν μου θρησκείαν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς λέγοντας αὐτῷ:

— Εἰς τὴν λειτουργίαν, Ἑρρικέττο, εἰς τὴν λειτουργίαν!

— Ἡμῖν χθές, ἀπήντησεν, ἔρχομαι καὶ σήμερον καὶ θὰ ἤμαι καὶ αὔριον. Νομίζω ὅτι ἀρκεῖ...

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν ἡ συνοδία ἐξῆλθε τοῦ Λουβρου, ὃ δὲ λαὸς ἠκολούθει ζητωκραυγῶν!

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο ἑφιππος, δροσερὰ καὶ ὠραία εἰπέρ ποτε καὶ ἄλλοτε. Πλησιάζασα δὲ εἰς τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ εἶπεν αὐτῇ:

— Τί νέα, δούκισσα;

— Οὐδέν, δέσποινα! εἶπεν ὑψηλοφώνως ἡ Ἑρρικέττα.

Εἴτα ταπεινώσασα τὴν φωνήν, προσέθετο:

— Καὶ ὁ Οὐγονόττος τί ἔγεινε;

— Εὖρον αὐτῷ ἄστυον σχεδὸν ἀσφαλές. Τὸν μέγαν σου δὲ φονέα τί τὸν ἔκαμες;

— Ἡθέλησε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτός. Τῷ ἐπέτρεψα δὲ τοῦτο, διότι ἐνόμισα ὅτι ὁ Οὐγονόττος σου συνετῶς φερόμενος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ δωματίον του, ὥστε δὲν θὰ ὑπῆρχε φόβος συγκρούσεως.

— ὦ! καὶ ἐδῶ ἂν ἦτο, οὐδὲν θὰ συνέβαινεν. Ὁ Οὐγονόττος μου εἶναι ὠραίος νέος, ἀλλὰ μόνον τοῦτο. Εἶναι περιστερά, οὐχὶ ἱερά. Στενάζει, ἀλλὰ δὲν δάκνει. Ἰσως δέ, καὶ ταῦτα λέγουσα ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, ἐνομίσασα αὐτὴν Οὐγονόττον ἐνῷ εἶναι βραχμάνας καὶ ἡ θρησκεία του ἀπαγορεύει αὐτῷ τὴν χύσιν τοῦ αἵματος.

— Καὶ ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν; εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Ἰδοὺ ἔρχεται, εἶπε μειδίῳσα ἡ Μαργαρίτα, καλπάζων καὶ θὰ μᾶς καταπατήσῃ. Ἀλλὰ διατάξατε τοὺς εὐπατρίδας σας νὰ παραμερίσωσι, διότι βλέπω ἕνα ὅστις δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ τόπον.

— Ἀ! εἶναι ὁ γεννητός μου! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα. Κύτταξέ τον, κύτταξέ τον.

Ἀλλὰ τότε εἰς τῶν τῆς συνοδίας τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν μὴ δυνήθεις νὰ συκρατήσῃ τὸν ἵππον του, ὅστις εἶχεν ἀφηνιάσει, προσέκρουσε τρέχων κατὰ τοῦ Κο-

κονὰς, ὅστις μόλις ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, κύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης τῆς. Ὁ κ. Δελαμὸλ!

— Ὁ ὠραίος ἐκεῖνος καὶ ὠχρὸς νέος! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα μὴ δυνήθισα νὰ καταστείλῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν.

— Ναί! ἐκεῖνος, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνατρέψῃ τὸν Πεδεμόντιόν σου.

— ὦ! εἶπεν ἡ δούκισσα, θὰ ἔχωμεν φοβερὰ πράγματα! κυττάζονται! ἀναγνωρίζονται!

Καὶ πράγματι εἶχον ἀναγνωρισθῇ. Ἀλλ' ὁ Δελαμὸλ ἀφοῦ παρατήρησε περὶ αὐτὸν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ τόπος δὲν ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐξηγήσεις, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔφθασε τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν.

— Ἀ! ἂ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ περιφρονητικῆς λύπης. Δὲν ἠπατήθην... Ἀλλ' εἶναι πολὺ.

Καὶ ἔδῃε τὰ χεῖλη ἄχρις αἵματος.

— Εἶναι πολὺ ὠραίος, ἀπήντησεν ἡ δούκισσα μετὰ οἴκτου.

Ὁ Δελαμὸλ διελθὼν ἐχαίρετσε τὰς δύο γυναῖκας ἀποκαλυφθεῖς, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἔστρεψεν ὑπερφηφῶς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Δελαμὸλ ἰδὼν τὴν περιφρόνησιν ταύτην κατέστη ἀπὸ ὠχροῦ πελιδνός. Ὅπως δὲ μὴ πέσῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐκρατήθη ἀπὸ τῆς χαίτης.

— ὦ! εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, πόσον εἶσαι σκληρά! Κύτταξε, θὰ λιποθυμήσῃ!

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μειδίῳσα χλευαστικῶς. Ἐχεις ἀμυωνίαν μαζὶ σου;

Ἡ δούκισσα ἠπατήθη. Ὁ Δελαμὸλ συνελθὼν ἔλαβε τὴν ἐν τῇ συνοδίᾳ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν θέσιν του.

Ἦδη ἤρξατο φαινόμενον τὸ φοβερόν ἰκρίωμα, ὅπερ οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσῳ καλῶς ἐφωδιασμένον.

Ἡ συνοδία ἐβαδίζεν ἡρέμα. Πρῶτοι ἔφθασαν ὁ τε Κάρολος καὶ ἡ Αἰκατερίνα. Μετ' αὐτοὺς ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού, ὁ δουξ τῆς Γκιζης καὶ οἱ εὐπατρίδαι των. Εἴτα ἡ Μαργαρίτα, ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, καὶ αἱ κυρίαι τῆς συνοδίας των. Τελευταῖοι δὲ οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ἱπποκόμοι, ὅσοι ὑπῆρξαν καὶ ὁ λαός.

Ἐκ τῆς μεσαιᾶς ἀρπάγης ἐκρέματο ἀπὸ τῶν ποδῶν ἀκέφχλον καὶ πλήρες αἵματος καὶ κονιορτοῦ πτώμα. Ἦτο τὸ τοῦ ναυάρχου.

Ὁ Ἑρρίκος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τοὺς ἄλλους καθιδύνουσαν ταύτην θέαν, προσεποιήθη ὅτι ἀπεχθαίνετο τὴν ὑπὸ τῶν πτωμάτων ἀποπνεομένην δυσωδίαν καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν Κάρολον εἶπεν αὐτῷ:

— Βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν εὕρισκε ὅτι τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πτώμα βρωμεῖ πολὺ;

— Καὶ τὸ εὕρισκεις σύ, Ἑρρικέττα; εἶπεν Κάρολος ὁ Θ', εἰς οὗ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠκτινοβόλει ἀγρία χαρὰ.

— Ναί, βασιλεῦ.

— Δὲν εἰμαι τῆς γνώμης σου. Ἡ πτώμα ἐχθροῦ εὐωδιάζει πάντοτε.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! βασιλεῦ, εἶπεν

ὁ Ταβάννης ἔπρεπε νὰ προσκλέσωμεν καὶ τὸν 'Ρονσάρ διὰ νὰ συνθέσῃ ἐδῶ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ναυάρχου.

— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ 'Ρονσάρ διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Κάρολος. Τὸν κάμνω ἐγώ. 'Ακούσατε, κύριοι.

Καὶ ἄφου ἐσκέφθη ἐπίτινας στιγμάς, εἶπε:

'Εδῶ ὁ ναύαρχος θαμμένος...

'Α! ὄχι, εἶναι ἐντιμὸ πολὺ...

Εἰν' ἀπ' τὰ πόδια κρεμασμένος,

Γιατὶ δὲν εἶχε κεφαλὴν.

— Εὐγε! εὐγε! ἀνέκραξαν πάντες οἱ καθολικοὶ, ἐνῶ οἱ κατ' ἀνάγκην παρευρισκόμενοι ἐκεῖ Οὐγονόττοι συνέσπων τὰς ὀφρὺς σιγῶντες.

Ὁ 'Ερρίκος συνομιλῶν μετὰ τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς δούκισσας τοῦ Νεβέρ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν, κύριοι! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ ἄλλο τὴν δυσωδίαν, καὶ κινήσασα ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀπεχειρέτιζε τὸν ναύαρχον, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδίας καὶ ἔλαβε τὴν εἰς Λουβρον ἄγουσαν.

'Αλλὰ, δὲν ἠκολούθησαν αὐτὴν πάντες. Εὐπατριδὴς τις ἱππεύων ἵππον μέλαινα, ἔμεινεν ὥπως κορεσθῇ παρατηρῶν ἐν ἀνέσει τὸ φορικῶδες ἐκεῖνο θέαμα. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἦτο ὁ Κοκονάς. Ἡ δούκισσα τὸν ἀνεζήτησε ματαίως ἐν ταῖς τάξεσι τῆς συνοδίας. 'Αλλὰ δὲν ἀνεζητεῖ αὐτὸν μόνη. Ἐτερος εὐπατριδὴς, ἀφου παρετήρησε καλῶς περὶ αὐτὸν, τὸν διέκρινεν ἐν ἐκστάσει μένοντα ἐνώπιον τοῦ ἱκρίωματος, ἀμέσως δὲ ἐγκαταλιπὼν τὴν γραμμὴν καὶ διατρέξας κμυπύλιν ἐπανήλθεν εἰς τὸ ἱκρίωμα.

Ἡ δούκισσα ἰδοῦσα τοῦτο, ἐπλησίασεν εἰς τὴν Μαργαρίταν καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἡπατήθημεν ἀμφοτέραι. Ὁ Πεδεμόντιος ἔμεινεν ὀπίσω καὶ ὁ Δελαμόλ τὸν ἠκολούθησε.

— Διάβωλε! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα. Θὰ συμβῇ λοιπὸν κατὶ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ λυπηθῶ ἂν μεταβάλω γνώμην περὶ αὐτοῦ.

Τότε αἱ δύο γυναῖκες ἐγκατέλιπον ἐπίσης τὴν γραμμὴν καὶ λαβοῦσαι μετ' ἐκὼν τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν τῆς δούκισσας καὶ τὴν Γιλόννην, ἐπανήλθον διὰ τινος ἀτραποῦ εἰς τὸ ἱκρίωμα καὶ ἐκρύβησαν ὀπισθεν φραγμοῦ.

Ὁ Δελαμόλ στὰς ὀπισθεν τοῦ Κοκονάς ἐπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— ὦ! εἶπεν οὗτος στραφεὶς, δὲν εἶναι ὄνειρον; ζῆτε ἔτι;

— Ναί, κύριε. Καὶ τὸ λῆθος βεβαίως δὲν εἶναι ἰδικόν σας...

— Ἄλλ' εἶναι περίεργον νὰ εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς Οὐγονόττος.

— Δὲν εἶμαι Οὐγονόττος, κύριε. Ἡὐχέτην εἰς τὸν Θεόν, ἂν ἐσωζόμην ἐκ τῆς σφαγῆς, νὰ γείνω καθολικός, καὶ ἐγενόμην.

— Καὶ δὲν νύχθητε ἄλλο τι;

— Νὰ σὰς κρεμάσω εἰς τὴν ἀρπάγην ἐκείνην ὑπὸ τὴν ναύαρχον.

— Πῶς, ζωντανόν;

— Ὅχι! ἀφου διατρυπήσω τὸ στῆθος σας διὰ τοῦ ξίφους μου.

— Νὰ μὲ κρεμάσετε εἰς τὴν ἀρπάγην ἐκείνην! ὦ! εἰσθε πολὺ μικροί.

— Τότε θὰ ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ ἵππου σας. Ἐνομίζετε ὅτι ἀπέθανον. Εὐτυχῶς ὄχι, καὶ ἰδοὺ σὰς ἐπανεύρον. Ἡδυνάμην νὰ θρασύσω τὴν εἰδεχθῇ κεφαλὴν σας διὰ τοῦ πιστολίου μου...

— Τὴν εἰδεχθῇ κεφαλὴν μου! Ἐμπρός, κύριε κόμη, πεζεύσατε καὶ ξιφουλκήσατε.

Καὶ ἀφίππευσας ἐξιφουλκήσεν.

Ὁ Δελαμόλ δὲν ἐβράδυνε νὰ πράξῃ τὸ αὐτό, καὶ τὰ δύο ξίφη διεσταυρώθησαν.

Ἡ πάλη ἐγένετο σιωπηλή. Τὰ ὄμματά των μόνον ἐσπινθηροβόλουν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον).

z

Ὁ σουλτάνος ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ αὐλικοῦ του, καὶ ψαύων τὰς πλευρὰς τοῦ τοίχου διήλθε τῶν δύο διαδρόμων καὶ εὐρέθη παρὰ τῇ Φατμᾷ.

Ἡ γραῖα διευθύντρια τοῦ λουτροῦ περιέμενε τὴν Α. Μεγαλειότητα παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος. Ἐφίλησε μὲ σέβας τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπενδύτου του καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τὸν 'Αβδούλ-Μετζίτ. Ἡ Α. Μεγαλειότης κατέπεσεν εἰς τὰ μαλακὰ ἐπὶ τοῦ διβαρίου σρώματα, ἡ δὲ Φατμὰ καὶ ὁ Φαῖδ ἴσταντο ὀρθοὶ ἐν ἀποστάσει βηματικῶν τινῶν.

Ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ Σουλτάνου ἐφαιδρύνθη, μειδίαμα εὐνοίας περιεπλανᾶτο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του, ἐν δὲ τοῖς βαθυκυάνοις ὀφθαλμοῖς του ἔλαμπε φλόξ χαρπῆς, ἥτις τοὺς ἐλάμπρυνεν. Οὐδέποτε ὁ Φαῖδ εἶδεν ὁμοίαν ἔκφρασιν ἐπὶ τῶν χαρκτηρῶν τοῦ κυρίου του, ἡ δὲ γλυκεῖα καὶ εὐθυμὸς αὐτὴ ἔκφρασις τῷ ἐνεποίησε φόβον.

Μόλις ὁ σουλτάνος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ τῆς Φατμᾶς, αὕτη κατὰ τὴν ἀνατολικὴν συνήθειαν ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ μονάρχου.

— ὦ μέγιστε βασιλεῦ, ἀρχηγὲ τῆς δυσαστείας ἡμῶν, δικαιοτάτῳ τῶν νόμων, ἀντιπρόσωπε τοῦ Ἁγίου Προφήτου, 'Αβδούλ-Μετζίτ-Χάν, κύπτω ἐνώπιόν σου καὶ εἶμαι εἰς τὴν διαθέσιν σου ἐγώ, ὁ οἶκός μου, οἱ δούλοι μου, ἡ περιουσία μου καὶ αὕτη ἡ ζωὴ μου! τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου!

Ὁ 'Αβδούλ-Μετζίτ διὰ χειρονομίας προσηνοῦς, ἔνευσε τῇ γραῖᾳ νὰ ἀνεγερθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Φατμὰ ἔρριπτε βλέμμαδυσπιστικὸς πρὸς τὸν ποιητὴν μείναντακίνητον:

— Ὁ Φαῖδ-Βέης μοὶ εἶναι ἐπιστήθιος φίλος, εἶπεν ἡ Α. Μεγαλειότης, οὐδὲν μυστικὸν ἔχω πρὸς αὐτόν.

— Ἐν τῷ λουτρῷ παρετήρησας βεβαίως τὴν ὠραιότητα τῶν λουομένων.

— Τὴν Γκιουλ - Χανούμ; ... εἶπεν ὁ σουλτάνος ὠχρίων ἐλαφρῶς.

— Γινώσκεις ἤδη τὸ ὄνομά της; ... Ναί, τὴν λαμπρὰν ἐκείνην κόρην, ἥτις φέ-

ρει τὸ ὄνομα τοῦ ῥόδου. ... Δὲν τὴν ὑφώνει μόνον τὸ κάλλος της ὑπεράνω τῶν ἄλλων.

— Τί ἔχει περιπλέον; ἀνεφώνησεν εὐφροσύνως ὁ 'Αβδούλ-Μετζίτ. Ἡ οὐρὴ αὕτη μήπως ἔχει τὰς ἀρετὰς τῆς 'Ιωβείδης καὶ τὴν φρόνησιν τῆς Φατμᾶς, τῶν ἁγίων ἐκείνων γυναικῶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Προφήτου; ἢ εἶναι πεπαιδευμένη ὡς ὁ Σκαδῆς καὶ εὐφυὴς ὡς ἡ 'Ροζελάνη; ... Ὁ ἔρως δὲν ἀπαιτεῖ τόσα πράγματα! Ἡ τελειότης τὸν ἀνιᾶ, ἡ ἀρετὴ τὸν τρομάζει! ἄλλως τε ἡ ἀγάπη εἶναι τόσον πλουσία, τόσον ἄσωτος τὴν φαντασίαν, ὥστε προθύμως παρέχει ὅ,τι στερεῖται ἡ ἐκλεκτὴ του, καὶ τὴν τελειοποιεῖ.

Ἡ γραῖα Φατμὰ ἐθεώρει ἔκθαμβος τὸν σουλτάνον, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Φαῖδ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἐν αὐτῷ μεταβολὴν,

— Οἶμοι! προσφιλέστατε ἀρχῶν, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ γραῖα, ἐὰν ἡ Γκιουλ-Χανούμ σοὶ ἤρесе, φοβοῦμαι ὅτι τοῦτο εἶναι μάταιον... εἶναι παραδόξος κόρη, αὐστηροτάτης ἀρετῆς, ἥτις τὸν ἔρωτα μόνον ἐν ταῖς ἀγαλαῖς τοῦ συζύγου θέλει δεχθῇ, συζύγου, ὃν θέλει ἀγαπήσει, ἀφου τὸν ἐκλέξῃ αὐτὴ μεταξὺ μυρίων...

Ὁ Φαῖδ ἐστέναξεν. Ὁ σουλτάνος ἐμειδίασεν.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι τὴν ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ τὴν ἀποκτήσω ὅπως δήποτε; Ὅχι, ὄχι, θέλω νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἀγνήν, ἀσπιλον, ἀνίκητον, ὡς εἶναι τὸ πάθος ἀπαμβλύνεται ἐν τοῖς φιλήμασιν. Ἐγὼ θὰ τὴν σέβωμαι πληρῶν ἑκατὸν λίρας δι' ἕνα βόστρυχον τῆς χρυσῆς κόμης της, καὶ λατρεύων αὐτὴν ὡς οἱ Χριστιανοὶ τὰς ἀγίας των... Μειδίξας, Φαῖδ; δὲν μοι πιστεύεις πλέον, Φατμὰ; Σουλτάνος κεκορεσμένος παντός ἔρωτος, φρονεῖτε ὅτι εἶναι ἀνεπίδεκτος πλατωνικοῦ; Ἀγνοεῖτε λοιπὸν, ἐπανελάβε ζωηρότερον ὁ 'Αβδούλ-Μετζίτ, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά ἔχει μυρίους μυχοὺς; ὅτι εἶναι λαβύρινθος, οὐτινος οὐδεὶς ἔχει τὴν κλεῖδα; καὶ οὐδ' ἐκεῖνος, ὅστις αἰσθάνεται αὐτὴν παλλομένην ἐν τῷ στήθει του; Εὐρίσκει τις ἐν αὐτῇ ἀκαταπαύστως νέαν πλούτη, ὁδοὺς ἀγνώστους, δι' ὧν οὐδεὶς εἶχε διέλθει... Αἰσθάνομαι ὅτι ἐνεργεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ μου παράδοξος μεταβολή, εὐτυχὴς καὶ ἀνέλπιστος ὅπως ἐπὶ τοῦ ἡφαιστείου, ὅθεν ἐξέρχεται φλογερὰ λάβα ἀνοίγεται νέος κρατὴρ, νέον αἶσθημα ἤναψεν ἐν ἐμοί... Θαδίαρκέσῃ πολὺν χρόνον; ἀγνοῶ τοῦτο, ἀλλ' εἶμαι εὐδαίμων, ἡ καρδιά μου πάλλει, τέλος πάντων αἰσθάνομαι ζῶν.

Ὁ σουλτάνος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνεθουσιάσθη ἐκ τῶν ἰδίων λόγων του ἐπεράτωσε τὴν δημηγορίαν του ὀρθίως, κρατῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας, συγκινημένος, οἰκνεῖ μεταμορφωθείς.

— Εἴθε ὁ Ἄλλ'αχ νὰ φωτίσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὴν Ὑμ. Μεγαλειότητα, εἶπεν ἡ Φατμὰ πίπτουσα πρηνής.

Ὁ δὲ ποιητὴς Φαῖδ, ὠχρὸς καὶ τρέμων εἶχε στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ἀρὰ γε θὰ τὴν ἀγαπήσῃ πλείοτον ἐμοῦ; ἔλεγε καθ' ἐκὼν.

— Θὰ μοὶ εἴπῃς, Φατμὰ, ποία εἶναι